

Què és l'amistat?

No se ben bé què és. Però fa uns dies, vaig entendre i viure una amistat tan gran que m'ha fet creure en ella.

Diuen que tenir un amic és tenir un TRESOR. Que certes són aquestes paraules... també val a dir que quan es comparteix amb més amics es transforma en un GRAN TRESOR.

Ningú vol perdre aquest TRESOR, el mimen, el cuiden, l'alimenten de bones estones, de moments compartits, de complicitat i de silenci, llargs silencis, però sempre estan junts, i encara que se'n vagi un dels records, lluiten tots junts per aquesta gran amistat.

L'amistat és a les bones i a les madures.

Jo he vist aquesta unió tan gran entre amics quan la mort sacseja aquesta amistat, i veus clarament que entre ells hi ha una unió que no fa falta paraules, una mirada diu tant. En aquells últims moments tots hi eren, en silenci, fen temps per quedar-se amb ell, no estava mai sol, sempre hi eren.

Va ser dur veure com aquell jovent s'unia en moments com aquell, es van fer forts com una pinya i amb un gran valor digne de la joventut que portaven.

No puc més que dir que com una mare de LES CLAUS DEL RECORD, vaig sentir-me orgullosa de que aquesta amistat duri i perduri en el cor i el record.

Malgrat la desgràcia de què una persona jove, només amb 19 anys, en PEVU, com els amics li diuen, ens va deixar, podem veure que el grup de LES CLAUS DEL RECORD, han estat junts, al costat dels pares i del germà, en cap moment han estat sols, per mi, i per altra gent, ha estat una gran lliçó el veure el que ha fet aquest grup d'amics, que a tothora han estat animant-se uns als altres, amb aquella serenitat que molts de nosaltres potser no l'hem tinguda mai. Això és el que fa creure amb l'AMISTAT de veritat.

En aquesta vida que només i som per un moment el preu de l'amistat és massa alt per negociar.

Una mare orgullosa de LES CLAUS DE L'AMISTAT

DIÀLEG (121) - Quilòmetre 2

Els bons amics

Fent camí, vas descobrir els amics de veritat. Un bon amic no té preu. Tota vida és una promesa i un misteri. Pel camí de la també fe, amb paciència, vas descobrir la promesa que és capaç de donar sentit i esperança per anar avançant. És una promesa cal cuidar-la amb un desig sincer i una esperança renovada, però sobretot descobrint el valor del dolor. El dolor és el gran misteri i també el company de camí més fidel. Les llàgrimes són una herència de tots. No hi ha nen que no hagi cridat amb plors a la seva mare, i no hi ha mare a qui el seu fill no l'hi hagi costat llàgrimes. Però, hi ha llàgrimes benaurades, de joves que ens han ensenyat a plorar, sense deixar de somriure. Vides de curat estada, però que ens han deixat el seu memorial. Les seves llàgrimes no van caure a terra, perquè miraven el cel, i ara són perles que brillen més que el sol. En el moment del comiat d'en Xavier, les llàgrimes enterbolien la mirada, els ulls veien un any nou que començava i una vida que seguia el seu curs, però el cor no troba raons per viure-la: Només tenia 19 anys... maleeixes i dius com tants d'altres, que la vida és la cosa més absurda; no hi ha paraules. Però, els amics de veritat, van parlar del seu amic! ens van regalar «les claus del record». Les perles d'en Xavier ja brillaven més que el sol. Eren paraules amb ànima, amb un ressò d'eternitat d'una vida que segueix i el record que les uneix. Les nostres llàgrimes no poden caure a terra, és l'hora de mirar al cel. Les paraules d'aquells amics bons, no eren fruit d'un pensament qualsevol, sinó d'un pensament creatiu. El pensament d'aquests joves, és una lliçó impagable que ha de remoure la consciència de pares, padrins i formadors que amb un pensament molt progressista, però gens creatiu, amaguem valors imprescindibles, per por que ens diguin manipuladors; mentre els deixem en mans d'una societat manipuladora i sense consciència que ofega el pensament. Per aconseguir-ho disposa de molts escenaris i mitjans; des dels programes «escombraria» d'una televisió sense criteris, passant per la imposició de modes sense cap sentit. Som una societat orfe... hem aconseguit que cada dia sigui més difícil dir-li a Déu «pare» i rebutgem la seva promesa... tot un misteri! Amics del Xavier, no l'oblideu, ànims..., i moltes gràcies

A.A

Adéu Comissió de Festes de la Batllòria

Som un grup de veïns, ben avinguts, que fa un any l'Ajuntament de Sant Celoni ens va plantejar la necessitat de crear una Comissió de Festes, oberta i plural amb l'objectiu d'organitzar les festes del poble.

Al febrer de 2006 es va crear dita comissió ja que durant l'any 2005 havien tingut problemes per organitzar les festes.

D'ençà que estem formats hem organitzat: la rua de carnaval, Sant Jordi, la roda d'autors, la festa major d'estiu, el sopar popular de la festa major, la festa major d'hivern i la cavalcada de Reis Mags d'aquest any. Aquesta Comissió està desvinculada del Consell del Poble, o sigui que no en forma part. Està formada per entitats del poble, persones a títol individual i algun membre del Consell a títol personal, tots sense ànim de lucre.

Ja que durant aquest any hem patit la poca col·laboració i despreu de l'equip de govern de l'Ajuntament de Sant Celoni, molt especialment del regidor responsable Raül Casado, així com la falta de suport d'algunes entitats del poble, ens veiem

obligats a deixar la Comissió de Festes i abandonar aquest projecte que tanta il·lusió ens feia.

Quedi clar que, en cap moment hem tingut discrepàncies internes, que cap ingerència externa ha aconseguit sembrar la discòrdia i que continuem com un grup d'amics cohesionats i ben avinguts, si cal més que mai.

Pensem que és vergonyós que moltes d'aquestes persones que han estat tants anys col·laborant en el poble, hagin de deixar de fer-ho per uns fets totalment aliens a la seva voluntat.

Per acabar volem agrair la col·laboració de la tècnica dinamitzadora que ha posat tota la seva voluntat en intentar que aquest projecte tirés endavant.

Fins sempre, visca la Batllòria.

COMISSIÓ DE FESTES
(10 signaturtes)